třování vody do působnosti obcí a osad, nelze za to míti, že zamýšlí, aby vedle obcí a osad byly za účelem opatřování vody tvořeny ještě zvláštní svazy nucené povahy, zejména když vzájemný poměr těchto k obci resp. k osadě nijak neupravil.

Namítá-li písemná stížnost dále, že v daném případě jde skutečně o zavlažování pozemků (stavebních parcel, zahrádek a parků) a že tedy již proto vodovodní družstvo o-cké je družstvem zavodňovacím, jest námitka tato v rozporu se spisy správními, neboť z přípisu vodovodního družstva v O. ze 13. června 1921, který stěžující si družstvo k min. rekursu připojilo, jde na jevo, že mezi podmínkami, které byly stěžujícímu si družstvu vodovodním družstvem kladeny, byla i podmínka, že vody z vodovodu nesmí býti používáno k účelům průmyslovým, ani k zalévání zahrádek a podobně. Konečně i z rozhodnutí osp-é z 12. prosince 1923 je patrno, že stavebnímu družstvu šlo o zásobování družstevních domků vodou pro potřebu lidí a dobytka a nikoli o zavodňování družstevních pozemků. Ostatně připustil i zástupce stížnosti při veř. ústním líčení, že vodovodní družstvo v O. mělo za účel nikoli zavlažování pozemků, nýbrž opatření zdravé pitné vody, ježto v obci řádila epidemie tyfová.

Ze všech těchto úvah plyne, že stěžejní otázku sporu sluší zodpověděti záporně, a že sluší tedy přisvědčiti žal. úřadu, jestliže neuznal vodovodní družstvo v O. za vodní družstvo ve smyslu vod. zákona, proti němuž bylo by lze s úspěchem uplatňovati nárok na nucené přijetí do svazku družstevního podle § 63 vod. zák.

Stížnost namítá také, že úřad, shledal-li, že vodovodní družstvo v O. není vodním družstvem, proti němuž by mohl býti uplatňován nárok na členství dle § 63 vod. zák., byl povinen zrušiti i výrok I. stolice o právním trvání družstva. Stížnost však přehlíží, že rozhodnutím prvé stolice nebyla judikátně řešena otázka právní existence vodovodního družstva, a že i kdyby tomu tak bylo, nedostávalo by se stavebnímu družstvu legitimace rozhodnutí ono bráti v odpor, poněvadž jím do jeho práv nijak se nezasahuje (sr. nález ss-u Budw. č. 8926 A, 9028 A).

č. 5306.

Učitelstvo: * O žádostech za trvalé ustanovení na státních školách národních na Slov. jest příslušným rozhodovati podle §§ 1 a 5 vlád. nař. z 29. listopadu 1923 č. 226 Sb. toliko ministerstvo škol. a nár. osvěty v Praze.

(Nález ze dne 21. ledna 1926 č. 795.)

Prejudikatura. Boh. 5054 adm.

Věc: Judita G. v N. proti referátu ministerstva školství a národní osvěty v Bratislavě stran převzetí do služeb čs. republiky.

Výrok: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Vynesením referátu min. škol. v Bratislavě z 31. května 1919 bylo Jitce G., ředitelce židovské měšť. školy v N. sděleno, že ji min. škol. propustilo z učitelské služby, poněvadž neovládala řeč slovenskou

a odepřela složiti slib věrnosti republice čsl. a že ji odkázalo s jejími nároky na vláda maďarskou. Žádosti její, podané dne 3. ledna 1924 o dání do výslužby jmenovaný referát výnosem z 11. února 1924 nevyhověl, ježto žadatelka není v žádném služebním poměru ke státu čsl. Další její žádost řízenou na ministra pro Slov. a domáhající se převzetí ve smyslu vl. nař. č. 226/1923 vrátil žadatelce dříve řečený referát nař. výnosem jako bezpředmětnou, ježto se vl. nař. to na žadatelku nevztahuje.

Maje projednávati stížnost do posléz uvedeného výroku podanou, musil nss především z moci úřední zkoumati, zda bylo nař. rozhodnutí vydáno úřadem k tomu příslušným a je-li tedy výrokem, který mohl utvořiti určitý právní stav a vejíti v moc práva. V tom směru uvážil soud toto:

Žal. úřad vrátil nař. rozhodnutím st-lce žádost její o převzetí do služeb republiky čsl. jako bezpředmětnou a odepřel učiniti podání st-lčino předmětem svého v ě c n é h o uvažování a rozsudečného výroku o trvalém ustanovení st-lčině ve školské službě na Slov. jedině proto, že st-lka nepatří podle jeho soudu do kategorie oněch učitelských osob, jichž právní poměry byly nařízením tím upraveny. Rozhodovalo tedy nař. rozhodnutí o žádosti st-lky za trvalé ustanovení ve službě škol národních na Slov. a obsahuje proto rozsudečný výrok o otázce té.

O žádostech za trvalé ustanovení na školách a ústavech uvedených v §u 1 dříve cit. nařízení má podle §u 5 téhož nařízení rozhodovati ten ústřední úřad v P r a z e, do jehož oboru tyto školy a ústavy patří. Ústředním úřadem tím jest, pokud běží o školy národní (obecné a občanské školy) na Slov. podle §u 1 zák. z 2. listopadu 1918 č. 2 Sb. resp. § 1 zák. z 9. dubna 1920 č. 292 Sb. a § 1 vl. nař. ze 7. února 1925 č. 25 Sb. min. škol. v P r a z e a může proto podle cit. normy jedině t o t o rozhodovati o žádostech učitelských osob za trvalé ustanovení na školách těch.

Ježto jest tedy projednání a konečné vyřízení žádosti o trvalé ustanovení na státních školách národních vyhrazeno předeslanou právní normou výslovně jenom min. škol. v P r a z e, nebyl žal. úřad, jako místně oddělená součást úřadu toho, oprávněn, aby se o žádosti st-lčině v jakémkoliv směru autoritativně vyslovoval a ji jako bezpředmětnou žadatelce vrátil. Učinil-li tak přes to, porušil zákon a jest jeho výrok zmatečný, pročež musil býti podle §u 7 zák. o ss zrušen.

Č. 5307.

U č i t e l s t v o (P o d k. R u s): I. * Učitel státní školy ludové v Podk. Rusi, který byv dříve učitelem školy církevní, se stal učitelem státním teprve p o 31. prosinci 1922, nemá nároku na přídavek na děti ani na výměru jednotného drahotního přídavku podle vyšší třídy rodinné. — II. Kterými normami je upravena výměra požitků učitelů škol státních a škol církevních v Podk. Rusi?

(Nález ze dne 21. ledna 1926 č. 977.)